

Arrest

nr. 203 908 van 17 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 3 mei 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M.-C. WARLOP en van attaché G. HABEST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker kwam op 24 juli 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 27 juli 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Tweede verzoekster kwam op 6 oktober 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 6 oktober 2015 een asielaanvraag in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 31 maart 2017 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Arabische origine en behoort u tot de soennitisch islamitische stekking. U bent geboren op 3 april 1993 in de wijk al Shuhada te Bagdad, Irak. Toen u in het vierde leerjaar zat, verhuisde u naar het huis van uw moeder in Hetien wijk, Nafak al Charta te Bagdad, Irak.

U werkte als vertegenwoordiger van een bedrijf genaamd M., dat voedingsproducten leverde. U studeerde zakenadministratie aan de universiteit van Dijla, waar u uw huidige echtgenote, A.(...) H.(...), R.(...) I.(...) A.(...) W.(...) (O.V. (...)) leerde kennen.

Op een dag in 2015 was u op uitstap met uw toenmalige verloofde, A.(...) H.(...), R.(...) I.(...) A.(...) W.(...). U passeerde een controlepost waar u normaal de lichten van uw wagen moet doven. Dit lukte echter niet met uw wagen. U werd gestopt door militairen die kwaad waren op u en u in het gezicht sloegen.

Op 7 juni 2015 had u examens op de universiteit van Dijla. Voor het examen kwam de vader van M.(...), een medestudent, voor de studenten spreken. Hij riep de studenten op om zich na de examens aan te sluiten bij oproep van de geestelijke al Sistani om de strijd op te nemen tegen de Islamitische Staat. U uitte protest en zei dat het leger en de politie er waren en dat u student was. U werd voor de decaan gebracht en werd uit de universiteit gezet. U wilde naar huis rijden maar moest op de parking wachten tot andere wagens de weg vrijmaakten.

Rond 12 uur vertrok u uiteindelijk van de universiteit. U moest voorbij de wijk al Amel, maar werd aan de brug tegengehouden door een controlepost voor de brug van al Amel wijk. Aan deze controlepost vroegen personen naar uw identiteitskaart. U toonde uw studentenkaart en werd opgedragen te wachten. De persoon die uw studentenkaart had gezien liep naar zijn collega en riep het woord "Sayyed". U werd hierdoor erg bang en reed snel weg, waarna uw wagen werd beschoten. Aan de andere kant van de brug kwam u een controlepost van de politie tegen. U vertelde daar wat er was gebeurd. Uit angst vermeldde u echter niet wat er eerder op de universiteit was voorgevallen. De agenten namen u mee naar het politiekantoor in uw wijk om een verklaring af te leggen. In het kantoor belde u uw vader op, waarna u een taxi nam naar het huis van uw oom, waar u onderdook.

U bleef 13 dagen bij uw oom. U ging enkel buiten om een aanvraag te doen voor uw huwelijksakte. Op 20 juni 2015 nam u het vliegtuig vanuit Bagdad via Erbil naar Istanboel, Turkije. U stak vervolgens de Middellandse Zee over naar Griekenland, waar u 10 dagen te Athene verbleef. U reisde per wagen verder naar België, waar u op 24 juni 2015 aankwam en op 27 juni 2015 asiel aanvroeg. Uw echtgenote reisde u in september 2015 achterna. Op 15 september 2016 werd jullie zoon F.(...) A.(...)-O.(...) geboren.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: kopieën van de identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen en studentenkaarten van u en uw echtgenote, kopieën van de woonstkaarten van uw vader en schoonvader, een kopie van uw rantsoenkaart en een kopie van de rantsoenkaart van uw schoonvader, een kopie van uw rijbewijs en van uw verkiezingskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een foto van uw werk en een originele huwelijksakte van u en uw echtgenote, de geboorteakte van uw zoon F.(...), de kopieën van een facebookfoto, werkcontracten, een arbeidskaart en een aankoopbewijs, enkele originele politiedocumenten, een foto van uw werk en enkele foto's van militieleden.

B. Motivering

U verklaarde dat u vreest in Irak te zullen worden gedood door sjiitische milities omwille van uw protest tegen de rekrutering van de milities op uw universiteit en omwille van het feit dat u na dit protest onderweg naar huis beschoten werd. Er moet echter worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent de door u verklaarde vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u op de universiteit geprotesteerd hebben tegen de vraag aan studenten om zich bij de milities aan te sluiten. In dit verband moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele melding hebt gemaakt van dit incident op de universiteit (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). U verklaarde er weliswaar dat u op 7 juni 2015, nadat uw examens eindigden, om 12u30 van de universiteit kwam en dat u toen werd tegengehouden bij een controlepost, maar op geen enkel moment haalde u bij de DVZ aan dat er op de universiteit zelf een incident had plaatsgevonden waarbij u protesteerde tegen een oproep aan studenten om zich bij de milities te voegen. Dit terwijl u ten aanzien van het CGVS verklaarde dat u persoonlijk in het vizier bent gekomen van de milities nadat u bij aanvang van uw examen protest uitte tegen deze milities en hierop uit de faculteit werd gezet (CGVS 1, p10; CGVS

2, p 3, 4). Tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS werd u geconfronteerd met de vaststelling dat u het incident op de universiteit niet vermeld had bij DVZ. Uw verklaring hiervoor is echter niet afdoende. U verklaarde immers aanvankelijk dat u dit wel degelijk had gemeld, om hierna onmiddellijk te beweren dat u slechts weinig tijd had gekregen om uw problemen uit te leggen en dat u zeker niet klaar was met het interview (CGVS 2, p11). Het is echter uiterst opvallend dat u bij de DVZ wel de tijd nam om uw examen te vermelden, maar geen enkele melding maakte van het incident op de universiteit, terwijl dit volgens u nochtans aan de basis ligt van uw problemen (DVZ vragenlijst, vraag 3.5; CGVS 1, p10; CGVS2, p11). Zij er eveneens op gewezen dat men u na afloop van het gehoor bij DVZ heeft gevraagd of u nog elementen wilde toevoegen, dat u de vragenlijst van DVZ voor akkoord hebt ondertekend en dat u bovendien bij aanvang van uw eerste interview op het CGVS hebt verklaard dat u alle belangrijke redenen voor uw vertrek bij de DVZ hebt kunnen aanbrengen (DVZ vragenlijst, vraag 3.5; CGVS 1, p2). Het feit dat u, noch uw echtgenote tijdens jullie interview bij DVZ het incident op de universiteit aanhaalden waarbij u protesteerde tegen de oproep aan studenten om zich bij de milities te voegen, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het betreft hier immers geen detail, maar een kernelement van uw asielrelaas. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw verdere problemen hier rechtstreeks uit voortvloeien. Deze vaststelling is dan ook zwaarwichtig.

Daarnaast blijken uw verklaringen betreffende de context waarin het incident op de universiteit heeft plaatsgevonden geenszins te stroken met de beschikbare informatie over de situatie in Irak waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS dat het incident op de universiteit plaatsvond tijdens de zesde maand, op de dag van de slag in al Karmah. Ook verklaarde u dat er heel veel mensen sneuvelden en dat leden van Daesh (Islamitische Staat in Irak en de Levant, IS) op dat moment aan de poorten van Bagdad stonden (CGVS 1, p10). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat het incident plaatsvond op 7 juni 2015, tijdens de examens. U verklaarde dat gedurende die periode Anbar en Mosul gevallen waren en dat ze zelfs tot aan de luchthaven van Bagdad kwamen en dat er daarom een fatwa volgde van de geestelijke al Sistani om te gaan vechten tegen IS (CGVS 2, p3, 5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat leden van IS de stad al Karmah reeds in 2014 hadden ingenomen en dat de Iraakse overheid in april 2015 een tegenoffensief voerde, hetgeen duurde tot mei 2015. Uit de beschikbare informatie blijkt eveneens dat Iraakse veiligheidstroepen eind april 2015 al delen van de stad al Karmah hadden heroverd. Het is dan ook zeer opvallend dat u tijdens uw eerste interview verklaarde dat er op 7 juni 2015 een slag plaatsvond in die stad. Ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de val van Mosul, de dreiging van IS in de buurt van de luchthaven van Bagdad en de daaropvolgende fatwa van de groot-ayatollah Ali al Sistani plaatsvonden in juni 2014. Dat u beweert dat deze gebeurtenissen zouden hebben plaatsgevonden tijdens uw examens in juni 2015 ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijgevolg in ernstige mate.

Overigens, wanneer u werd gevraagd om te vertellen over de slag in al Karmah, een incident dat u zelf spontaan aanhaalde in het kader van uw eerste gehoor bij het CGVS (CGVS 1 p10), kon u hier slechts zeer vaag over vertellen. U verklaarde dat u daar alleen maar over had gehoord en dat u niet weet wanneer die slag precies heeft plaatsgevonden. U beweerde dat het lang geleden gebeurde, dat al Karmah buiten Bagdad gelegen is en dat u van deze streken weinig kennis hebt (CGVS 1 p10, CGVS 2 p.6,7) om later te beweren dat u dit incident nooit hebt vermeld tijdens uw gehoor, u zegt geen dingen waarover u niets weet (CGVS 2 p13). Dit volstaat echter niet. Aangezien u de val van dit gebied tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS wel degelijk zelf spontaan aanhaalde (CGVS 1 p10), is het opmerkelijk dat u hier zo weinig over weet, zeker aangezien u uw persoonlijke problemen situeert in een achtergrond van deze gebeurtenissen. Later werd u gevraagd wanneer u voor het eerst hoorde over de fatwa van al Sistani, waarop u verklaarde dat u hier voor het eerst over hoorde toen Mohannad en zijn vader op de universiteit kwamen spreken, dus op 7 juni 2015 (CGVS2 p5). U verklaarde dat u nooit eerder over deze fatwa had gehoord. Dit is opvallend, niet alleen omdat dit religieuze edict reeds in de zomer van 2014 werd uitgesproken, maar vooral omdat deze uitspraak voor grote veranderingen in de Iraakse maatschappij, ook in Bagdad, heeft gezorgd, waardoor vele jongeren zich bij verschillende milities hebben aangesloten onder de al Hashd-Al Shaabi-koepel (CGVS 2, p9). Aangezien uw persoonlijke problemen rechtstreeks verband houden met de oproep van al Sistani – u verklaart dat Mohannad en zijn vader in de universiteit studenten kwamen rekruteren net naar aanleiding van de oproep van al Sistani (CGVS 2 p3) – en over deze oproep uitgebreid werd bericht in zowel Iraakse als westerse media, is het bijzonder onwaarschijnlijk dat u dit verkeerdelijk situeert in juni 2015, zeker aangezien u uw persoonlijke problemen hier direct aan linkt en u bovendien beweerde tot in juni 2015 in Bagdad te hebben gewoond. Deze vaststellingen bevestigen het bedrieglijke karakter van uw verklaringen.

De foto's van militieleden op de universiteit die u op facebook hebt gevonden (CGVS 1, p8; document 12) en waarmee u uw verklaringen tracht te staven, zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande vaststellingen van ongeloofwaardige verklaringen kunnen omkeren. Deze foto's vormen immers geenszins een bewijs voor de door u verklaarde persoonlijke vervolging door sjiiitische milities, niet in het

minst gelet op het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen betreffende uw incident op de universiteit.

Naast uw verklaringen betreffende het incident op de universiteit kan evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende het schietincident aan de controlepost dat volgens uw verklaringen plaatsvond direct nadat u uit de universiteitsfaculteit was gezet naar aanleiding van uw protest tegen de oproep van M.(...) en zijn vader om te gaan vechten tegen IS. Uw verklaringen hierover zijn immers niet eenduidig. Zo moet worden opgemerkt dat u op uw eerste gehoor bij het CGVS aanvankelijk verklaarde dat er op de plaats waar u tegengehouden werd twee wagens stonden (CGVS 1, p10). Daarna zei u echter dat er zich slechts één wagen aan de kant van de weg bevond, met vier personen, twee aan elke kant van de wagen (CGVS 1, p10). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dan weer dat u één wagen zag met slechts twee personen aan de linkerkant (CGVS 2, p4). Later verklaarde u dan nog iets anders. U beweerde immers dat er een wagen in de verkeerde richting geparkeerd stond, dat daar misschien twee personen bij stonden en dat er misschien nog een auto aan de andere kant stond, maar dat u dat niet goed hebt gezien, u weet ook niet of er eventueel mensen in die auto zaten (CGVS 2, p11). Deze weinig coherente beschrijvingen van deze controlepost zijn opvallend, niet in het minst aangezien het incident aan deze checkpoint de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit uw land, waardoor uw geloofwaardigheid verder wordt aangetast.

Voorts verklaarde u tijdens uw gehoor bij DVZ dat u werd beschoten nadat u van de checkpoint was weggereden, dat u direct hierna naar het politiekantoor bent gegaan en dat u van daar naar uw vader hebt gebeld (DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u niet onmiddellijk naar het politiebureau bent gegaan, maar dat u net achter de brug een politiepatrouille tegenkwam aan wie u vertelde wat er was gebeurd. Hierna belden de politieagenten naar hun collega's, zegden ze u dat ze ook schoten hadden gehoord, controleerden ze u op eventuele verwondingen, kwamen er drie politieauto's ter plaatse en bent u pas hierna naar het politiekantoor gegaan, onder begeleiding van een politieagent, waarna u vanuit het politiekantoor naar uw vader kon bellen (CGVS 1, p10,11). Deze verklaringen kunnen bezwaarlijk als coherent worden beschouwd, waardoor uw geloofwaardigheid eens te meer wordt ondermijnd.

Wat de politieverklaring betreffende dit schietincident betreft (document 10), moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat eender welk Iraaks document eenvoudigweg tegen betaling kan worden verkregen, waardoor de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder gering is. Bovendien moet worden benadrukt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen. De politieverklaring is aldus niet bij machte om het ongeloofwaardige karakter van uw relaas om te keren.

Aangezien omwille van bovenstaande redenen geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw persoonlijke problemen met sjiitische milities naar aanleiding van uw protest aan de universiteit tegen rekrutering van studenten om mee te vechten tegen IS, kan logischerwijs ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw ouders omwille van uw problemen genoodzaakt waren naar Turkije te vluchten (CGVS 2, p2). Uw loutere verklaring dat er mensen naar uw ouders kwamen om te vragen waar u verbleef en dat zij zegden dat u beter zou terugkeren, wijzigt hier niets aan (CGVS 2, p2,15).

Vervolgens haalde u nog aan dat u een zestal maanden voor uw vertrek uit uw land werd geslagen aan een controlepost omdat u uw lichten niet had uitgezet toen u de controlepost naderde (CGVS 1, p11). Hierover moet echter worden benadrukt dat u zelf verklaarde dat dit incident, hoezeer dit ook valt te betreuren, geen verdere gevolgen voor u had. U verklaarde dat u hieromtrent nooit meer problemen hebt gehad (CGVS 2, p15). Dit incident volstaat dan ook niet om te besluiten dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een systematische en persoonlijke vrees voor vervolging zoals gedefinieerd in de Conventie van Genève.

Ten slotte verklaarde u dat uw familie problemen heeft omwille van de soennitische naam van uw zus, A.(...). U verklaarde dat mensen kwaad werden als ze die naam hoorden en uw moeder zou A.(...) niet op school hebben ingeschreven omwille van haar naam. Uw ouders willen de naam van uw zus ook veranderen (CGVS 1, p4,5,11,12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt inderdaad dat veel Iraakezen hun naam laten veranderen en dat zij dit doen omwille van een verscheidenheid aan redenen, zowel sektarisch als politiek of sociaal. Wat u persoonlijk betreft, verklaarde u echter dat u zelf nooit enig probleem hebt gekend omwille van uw eigen naam. U verklaart dat S.(...) een neutrale naam is (CGVS 1, p12). Het CGVS is dan ook van mening dat een bedreiging in uw hoofde voor uw leven, vrijheid of fysieke integriteit bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst geenszins is aangetoond. Bovendien zijn er evenmin redenen om u louter omwille van uw profiel als soenniet de vluchtelingenstatus toe te kennen. Hoewel het CGVS er zich van bewust is dat soennieten in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, is het echter

onvoldoende om louter de soennitische strekking in te roepen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geviséerd. Dat is in casu niet het geval. De overige door u neergelegde documenten, namelijk de kopieën van de identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen en studentenkaarten van u en uw echtgenote, kopieën van de woonstkaarten van uw vader en schoonvader, een kopie van uw rantsoenkaart en een kopie van de rantsoenkaart van uw schoonvader, een kopie van uw rijbewijs en van uw verkiezingskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een foto van uw werk en een originele huwelijksakte van u en uw echtgenote, de geboorteakte van uw zoon F.(...), de kopieën van een facebookfoto, werkcontracten, een arbeidskaart en een aankoopbewijs kunnen niet volstaan om bovenstaande beslissing te wijzigen. Deze documenten betreffen immers louter persoonsgegevens van u en uw familieleden die hier niet worden betwist.

Wat tot slot uw vermelding betreft dat u psychologische problemen zou hebben die zich vooral uiten op uw persoonlijkheid (CGVS 2, p16), moet worden benadrukt dat u op een enkel moment een voldoende gestaaft medisch-psychologisch attest neerlegt waaruit zou blijken dat deze problemen van die aard zijn dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen, noch bleek dit tijdens de gehoren bij de DVZ of het CGVS. Uw loutere bewering dat u psychologische problemen zou hebben wijzigt dan ook niets aan de bovenstaande vaststellingen van een ongeloofwaardig asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) tweeweg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie,

para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers dat het slachtoffer is van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen afkomstig uit “areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware

aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat

scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u soennitisch moslim van Arabische origine. U bent geboren op 21 september 1996 in de Palestijnstraat in Bagdad, Irak en u groeide op in de wijk al Alam in Bagdad.

Omwille van het sektarisch geweld in Irak in 2007 ging u met uw familie naar Syrië. Jullie keerden terug in 2010 en vestigden zich in Nafaq al Shurta, in de wijk Hatteen in Bagdad. U studeerde letteren aan de universiteit van Bagdad waar u uw huidige echtgenoot, A.(...) O.(...), S.(...) A.(...) S.(...) (O.V. (...)), leerde kennen.

Op een dag in 2015 was u op uitstap met uw toenmalige verloofde, A.(...) O.(...), S.(...) A.(...) S.(...). U passeerde een controlepost waar normaal de lichten van de wagen moet worden gedoofd. Dit lukte echter niet met de wagen van S.(...). Jullie werden gestopt door militairen die kwaad waren en S.(...) in het gezicht sloegen.

Op 7 juni 2015 had S.(...) examens op de universiteit van Dijla. Voor het examen kwam de vader van M.(...), een medestudent van S.(...), voor de studenten spreken. Hij riep de studenten op om zich na de examens aan te sluiten bij oproep van de geestelijke al Sistani om de strijd op te nemen tegen de Islamitische Staat. Uw man uitte protest en zei dat het leger en de politie er waren en dat hij student was. Hij werd uiteindelijk uit de universiteit gezet.

Op de terugweg naar huis passeerde S.(...) een controlepost voor de brug van al Amel wijk. Hij werd tegengehouden, maar werd erg bang. Hij reed snel weg en werd hierna beschoten. S.(...) dook enkele dagen onder bij zijn oom en vertrok op 20 juni 2015 uit Irak. Op 20 september 2015 reisde u hem achterna. U kwam op 1 oktober 2015 aan in België en vroeg op 6 oktober 2015 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Op 15 september 2016 werd jullie zoon F.(...) A.(...)-O.(...) geboren.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, A.(...) O.(...), S.(...) A.(...) S.(...) (O.V. (...)) (CGVS echtgenote, p6). In het kader van de asielaanvraag van uw man heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De hierboven vermelde beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot bevat de volgende motieven:

U verklaarde dat u vreest in Irak te zullen worden gedood door sjiiitische milities omwille van uw protest tegen de rekrutering van de milities op uw universiteit en omwille van het feit dat u na dit protest onderweg naar huis beschoten werd. Er moet echter worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent de door u verklaarde vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u op de universiteit geprotesteerd hebben tegen de vraag aan studenten om zich bij de milities aan te sluiten. In dit verband moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele melding hebt gemaakt van dit incident op de universiteit (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). U verklaarde er weliswaar dat u op 7 juni 2015, nadat uw examens eindigden, om 12u30 van de universiteit kwam en dat u toen werd tegengehouden bij een controlepost, maar op geen enkel moment haalde u bij de DVZ aan dat er op de universiteit zelf een incident had plaatsgevonden waarbij u protesteerde tegen een oproep aan studenten om zich bij de milities te voegen. Dit terwijl u ten aanzien van het CGVS verklaarde dat u persoonlijk in het vizier bent gekomen van de milities nadat u bij aanvang van uw examen protest uitte tegen deze milities en hierop uit de faculteit werd gezet (CGVS 1, p10; CGVS 2, p 3, 4). Tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS werd u geconfronteerd met de vaststelling dat u het incident op de universiteit niet vermeld had bij DVZ. Uw verklaring hiervoor is echter niet afdoende. U verklaarde immers aanvankelijk dat u dit wel degelijk had gemeld, om hierna onmiddellijk te beweren dat u slechts weinig tijd had gekregen om uw problemen uit te leggen en dat u zeker niet klaar was met het interview (CGVS 2, p11). Het is echter uiterst opvallend dat u bij de DVZ wel de tijd nam om uw examen te vermelden, maar geen enkele melding maakte van het incident op de universiteit, terwijl dit volgens u nochtans aan de basis ligt van uw problemen (DVZ vragenlijst, vraag 3.5; CGVS 1, p10; CGVS2, p11). Zij er eveneens op gewezen dat men u na afloop van het gehoor bij DVZ heeft gevraagd of u nog elementen wilde toevoegen, dat u de vragenlijst van DVZ voor akkoord hebt ondertekend en dat u bovendien bij aanvang van uw eerste interview op het CGVS hebt verklaard dat u alle belangrijke redenen voor uw vertrek bij de DVZ hebt kunnen aanbrengen (DVZ vragenlijst, vraag 3.5; CGVS 1, p2). Het feit dat u, noch uw echtgenote tijdens jullie interview bij DVZ het incident op de universiteit aanhaalden waarbij u protesteerde tegen de oproep aan studenten om zich bij de milities te voegen, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het betreft hier immers geen detail, maar een kernelement van uw asielrelaas. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw verdere problemen hier rechtstreeks uit voortvloeien. Deze vaststelling is dan ook zwaarwichtig.

Daarnaast blijken uw verklaringen betreffende de context waarin het incident op de universiteit heeft plaatsgevonden geenszins te stroken met de beschikbare informatie over de situatie in Irak waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS dat het incident op de universiteit plaatsvond tijdens de zesde maand, op de dag van de slag in al Karmah. Ook verklaarde u dat er heel veel mensen sneuvelden en dat leden van Daesh (Islamitische Staat in Irak en de Levant, IS) op dat moment aan de poorten van Bagdad stonden (CGVS 1, p10). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat het incident plaatsvond op 7 juni 2015, tijdens de examens. U verklaarde dat gedurende die periode Anbar en Mosul gevallen waren en dat ze zelfs tot aan de luchthaven van Bagdad kwamen en dat er daarom een fatwa volgde van de geestelijke al Sistani om te gaan vechten tegen IS (CGVS 2, p3, 5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat leden van IS de stad al Karmah reeds in 2014 hadden ingenomen en dat de Iraakse overheid in april 2015 een tegenoffensief voerde, hetgeen duurde tot mei 2015. Uit de beschikbare informatie blijkt eveneens dat Iraakse veiligheidsstroepen eind april 2015 al delen van de stad al Karmah hadden heroverd. Het is dan ook zeer opvallend dat u tijdens uw eerste interview verklaarde dat er op 7 juni 2015 een slag plaatsvond in die stad. Ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de val van Mosul, de dreiging van IS in de buurt van de luchthaven van Bagdad en de daaropvolgende fatwa van de groot-ayatollah Ali al Sistani plaatsvonden in

juni 2014. Dat u beweert dat deze gebeurtenissen zouden hebben plaatsgevonden tijdens uw examens in juni 2015 ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijgevolg in ernstige mate.

Overigens, wanneer u werd gevraagd om te vertellen over de slag in al Karmah, een incident dat u zelf spontaan aanhaalde in het kader van uw eerste gehoor bij het CGVS (CGVS 1 p10), kon u hier slechts zeer vaag over vertellen. U verklaarde dat u daar alleen maar over had gehoord en dat u niet weet wanneer die slag precies heeft plaatsgevonden. U beweerde dat het lang geleden gebeurde, dat al Karmah buiten Bagdad gelegen is en dat u van deze streken weinig kennis hebt (CGVS 1 p10, CGVS 2 p.6,7) om later te beweren dat u dit incident nooit hebt vermeld tijdens uw gehoor, u zegt geen dingen waarover u niets weet (CGVS 2 p13). Dit volstaat echter niet. Aangezien u de val van dit gebied tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS wel degelijk zelf spontaan aanhaalde (CGVS 1 p10), is het opmerkelijk dat u hier zo weinig over weet, zeker aangezien u uw persoonlijke problemen situeert in een achtergrond van deze gebeurtenissen. Later werd u gevraagd wanneer u voor het eerst hoorde over de fatwa van al Sistani, waarop u verklaarde dat u hier voor het eerst over hoorde toen M.(...) en zijn vader op de universiteit kwamen spreken, dus op 7 juni 2015 (CGVS2 p5). U verklaarde dat u nooit eerder over deze fatwa had gehoord. Dit is opvallend, niet alleen omdat dit religieuze edict reeds in de zomer van 2014 werd uitgesproken, maar vooral omdat deze uitspraak voor grote veranderingen in de Iraakse maatschappij, ook in Bagdad, heeft gezorgd, waardoor vele jongeren zich bij verschillende milities hebben aangesloten onder de al Hashd-Al Shaabi-koepel (CGVS 2, p9). Aangezien uw persoonlijke problemen rechtstreeks verband houden met de oproep van al Sistani – u verklaart dat M.(...) en zijn vader in de universiteit studenten kwamen rekruteren net naar aanleiding van de oproep van al Sistani (CGVS 2 p3) – en over deze oproep uitgebreid werd bericht in zowel Iraakse als westerse media, is het bijzonder onwaarschijnlijk dat u dit verkeerdelijk situeert in juni 2015, zeker aangezien u uw persoonlijke problemen hier direct aan linkt en u bovendien beweerde tot in juni 2015 in Bagdad te hebben gewoond. Deze vaststellingen bevestigen het bedrieglijke karakter van uw verklaringen.

De foto's van militieleden op de universiteit die u op facebook hebt gevonden (CGVS 1, p8; document 12) en waarmee u uw verklaringen tracht te staven, zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande vaststellingen van ongeloofwaardige verklaringen kunnen omkeren. Deze foto's vormen immers geenszins een bewijs voor de door u verklaarde persoonlijke vervolging door sjiiitische milities, niet in het minst gelet op het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen betreffende uw incident op de universiteit.

Naast uw verklaringen betreffende het incident op de universiteit kan evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende het schietincident aan de controlepost dat volgens uw verklaringen plaatsvond direct nadat u uit de universiteitsfaculteit was gezet naar aanleiding van uw protest tegen de oproep van M.(...) en zijn vader om te gaan vechten tegen IS. Uw verklaringen hierover zijn immers niet eenduidig. Zo moet worden opgemerkt dat u op uw eerste gehoor bij het CGVS aanvankelijk verklaarde dat er op de plaats waar u tegengehouden werd twee wagens stonden (CGVS 1, p10). Daarna zei u echter dat er zich slechts één wagen aan de kant van de weg bevond, met vier personen, twee aan elke kant van de wagen (CGVS 1, p10). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dan weer dat u één wagen zag met slechts twee personen aan de linkerkant (CGVS 2, p4). Later verklaarde u dan nog iets anders. U beweerde immers dat er een wagen in de verkeerde richting geparkeerd stond, dat daar misschien twee personen bij stonden en dat er misschien nog een auto aan de andere kant stond, maar dat u dat niet goed hebt gezien, u weet ook niet of er eventueel mensen in die auto zaten (CGVS 2, p11). Deze weinig coherente beschrijvingen van deze controlepost zijn opvallend, niet in het minst aangezien het incident aan deze checkpoint de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit uw land, waardoor uw geloofwaardigheid verder wordt aangetast.

Voorts verklaarde u tijdens uw gehoor bij DVZ dat u werd beschoten nadat u van de checkpoint was weggereden, dat u direct hierna naar het politiekantoor bent gegaan en dat u van daar naar uw vader hebt gebeld (DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u niet onmiddellijk naar het politiebureau bent gegaan, maar dat u net achter de brug een politiepatrouille tegenkwam aan wie u vertelde wat er was gebeurd. Hierna belden de politieagenten naar hun collega's, zegden ze u dat ze ook schoten hadden gehoord, controleerden ze u op eventuele verwondingen, kwamen er drie politieauto's ter plaatse en bent u pas hierna naar het politiekantoor gegaan, onder begeleiding van een politieagent, waarna u vanuit het politiekantoor naar uw vader kon bellen (CGVS 1, p10,11). Deze verklaringen kunnen bezwaarlijk als coherent worden beschouwd, waardoor uw geloofwaardigheid eens te meer wordt ondermijnd.

Wat de politieverklaring betreffende dit schietincident betreft (document 10), moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat eender welk Iraaks document eenvoudigweg tegen betaling kan worden verkregen, waardoor de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder gering is. Bovendien moet worden benadrukt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf

kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen. De politieverklaring is aldus niet bij machte om het ongeloofwaardige karakter van uw relaas om te keren. Aangezien omwille van bovenstaande redenen geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw persoonlijke problemen met sjjiitische milities naar aanleiding van uw protest aan de universiteit tegen rekrutering van studenten om mee te vechten tegen IS, kan logischerwijs ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw ouders omwille van uw problemen genoodzaakt waren naar Turkije te vluchten (CGVS 2, p2). Uw loutere verklaring dat er mensen naar uw ouders kwamen om te vragen waar u verbleef en dat zij zegden dat u beter zou terugkeren, wijzigt hier niets aan (CGVS 2, p2,15).

Vervolgens haalde u nog aan dat u een zestal maanden voor uw vertrek uit uw land werd geslagen aan een controlepost omdat u uw lichten niet had uitgezet toen u de controlepost naderde (CGVS 1, p11). Hierover moet echter worden benadrukt dat u zelf verklaarde dat dit incident, hoezeer dit ook valt te betreuren, geen verdere gevolgen voor u had. U verklaarde dat u hieromtrent nooit meer problemen hebt gehad (CGVS 2, p15). Dit incident volstaat dan ook niet om te besluiten dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een systematische en persoonlijke vrees voor vervolging zoals gedefinieerd in de Conventie van Genève.

Ten slotte verklaarde u dat uw familie problemen heeft omwille van de soennitische naam van uw zus, A.(...). U verklaarde dat mensen kwaad werden als ze die naam hoorden en uw moeder zou A.(...) niet op school hebben ingeschreven omwille van haar naam. Uw ouders willen de naam van uw zus ook veranderen (CGVS 1, p4,5,11,12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt inderdaad dat veel Irakezen hun naam laten veranderen en dat zij dit doen omwille van een verscheidenheid aan redenen, zowel sektarisch als politiek of sociaal. Wat u persoonlijk betreft, verklaarde u echter dat u zelf nooit enig probleem hebt gekend omwille van uw eigen naam. U verklaart dat S.(...) een neutrale naam is (CGVS 1, p12). Het CGVS is dan ook van mening dat een bedreiging in uw hoofde voor uw leven, vrijheid of fysieke integriteit bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst geenszins is aangetoond. Bovendien zijn er evenmin redenen om u louter omwille van uw profiel als soenniet de vluchtelingenstatus toe te kennen. Hoewel het CGVS er zich van bewust is dat soennieten in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, is het echter onvoldoende om louter de soennitische strekking in te roepen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geviséerd. Dat is in casu niet het geval. De overige door u neergelegde documenten, namelijk de kopieën van de identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen en studentenkaarten van u en uw echtgenote, kopieën van de woonstkaarten van uw vader en schoonvader, een kopie van uw rantsoenkaart en een kopie van de rantsoenkaart van uw schoonvader, een kopie van uw rijbewijs en van uw verkiezingskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een foto van uw werk en een originele huwelijksakte van u en uw echtgenote, de geboorteakte van uw zoon F.(...), de kopieën van een facebookfoto, werkcontracten, een arbeidskaart en een aankoopbewijs kunnen niet volstaan om bovenstaande beslissing te wijzigen. Deze documenten betreffen immers louter persoonsgegevens van u en uw familieleden die hier niet worden betwist.

Wat tot slot uw vermelding betreft dat u psychologische problemen zou hebben die zich vooral uiten op uw persoonlijkheid (CGVS 2, p16), moet worden benadrukt dat u op een enkel moment een voldoende gestaafd medisch-psychologisch attest neerlegt waaruit zou blijken dat deze problemen van die aard zijn dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen, noch bleek dit tijdens de gehoren bij de DVZ of het CGVS. Uw loutere bewering dat u psychologische problemen zou hebben wijzigt dan ook niets aan de bovenstaande vaststellingen van een ongeloofwaardig asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd

Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, *Chahal vs. V*, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, *Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije*, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) tweeweg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers dat het slachtoffer is van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke

Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermd. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van

artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt

blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, §§2, 4 en 5, 48/5, §§2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS) en van het voorzichtigheids-, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekers herhalen dat zij in Irak vrezen gedood te worden door de sjiiitische milities omwille van het protest van eerste verzoeker tegen de rekrutering op de universiteit. Naar aanleiding van de door de commissaris-generaal vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas brengen verzoekers in dat eerste verzoeker bij het opstellen van de vragenlijst slechts zeer weinig tijd kreeg en daarom het incident op de universiteit niet heeft vermeld. Verzoekers benadrukken dat zij niet de mogelijkheid kregen om hun verhaal te doen. Volgens verzoekers is er dus geen sprake van tegenstrijdigheden of incoherenties in het relaas. Specifiek met betrekking tot de verklaringen over het incident op de universiteit voeren verzoekers aan dat eerste verzoeker veel heeft meegemaakt in Irak en hierdoor geschokt is en zich daarom niet precies de data kan herinneren.

Verzoekers poneren dat eerste verzoeker voldoet aan alle voorwaarden van de vluchtelingendefinitie aangezien hij als tegenstander van de rekrutering door de sjiiitische milities een gegronde vrees koestert voor vervolging. Hierbij citeren verzoekers een persartikel uit *'Le Monde des Idées'* van 16 juli 2014 waarin de impact wordt geschetst van de fatwa die door Al Sistani tegen de 'takfiri' van IS werd uitgevaardigd. Verder halen verzoekers informatie aan van de Franse asielinstantie OFPRA van 15 april 2016 waarin de propaganda van de sjiiitische milities wordt besproken. Nog volgens verzoekers kan de Iraakse staat geen bescherming bieden omdat de milities deel uitmaken van de regering.

Terloops stippen verzoekers aan dat de ouders van eerste verzoeker naar Turkije moesten vluchten.

Eerste verzoeker koestert bovendien vrees omwille van zijn soennitische achtergrond, zo stellen verzoekers, waardoor hij een bijzonder profiel heeft en hij aan de controleposten steeds gecontroleerd werd. Verzoekers behoren tot een religieuze minderheid en verschillende rapporten maken volgens hen gewag van machtsmisbruik ten aanzien van soennieten. Hierbij citeren verzoekers uittreksels uit mensenrechtenrapporten die melding maken van aanvallen tegen soennieten en van niet-officiële *checkpoints* die door de milities worden bemand en waarbij soennieten worden geïnterviewd. Verzoekers benadrukken dat eerste verzoeker hiervan het slachtoffer werd. Luidens een aantal internetbronnen van www.refworld.org blijkt er ook sprake te zijn van belaging, bedreiging, kidnapping, willekeurige arrestaties en moorden van soennitische ontheemden (IDP's) in Bagdad en een verhoogde graad van gericht geweld tegen soennieten sedert 2014. Verzoekers citeren ook een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 8 februari 2017 waarin wordt bevestigd dat soennieten in Bagdad een groter risico lopen om slachtoffer te worden van individuele vormen van geweld.

In een tweede 'middel' voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Tegen de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad door de commissaris-generaal voeren verzoekers aan dat vele objectieve bronnen de overwegingen en de cijfers tegenspreken. Zo halen verzoekers de *'UNHCR position on returns to Iraq'* van 14 november 2016 aan om op basis van het aantal slachtoffers, dat gedurende de voorbije jaren in Irak en zeker in Bagdad is gevallen, te benadrukken dat IS nog steeds aanslagen pleegt. Verzoekers betwisten ook dat er in Bagdad sprake is van een openbaar

leven omdat zij wijzen op de slechte hygiënische omstandigheden en het gebrek aan toegang tot water, voedsel en medische verzorging en dat dit zeker geldt voor de ontheemden in Bagdad.

Verzoekers zetten ook uiteen dat de sjiitische milities in straffeloosheid opereren en dat bepaalde leden van de milities infiltreren in het parlement en de regering. Hierbij verwijzen verzoekers naar de wetgeving die de *Popular Mobilization Units* verheft tot een officiële instantie. Zij besluiten dat zij in de onmogelijkheid vertoeven om naar Irak en specifiek naar Bagdad terug te keren.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. De verwerende partij maakt middels een aanvullende nota van 2 maart 2018 een bijkomend stuk over aan de Raad, met name de 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 25 september 2017.

2.2.2. Verzoekers leggen ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij cijfergegevens worden weergegeven over het aantal burgerslachtoffers in Bagdad in januari en februari 2018 en waarin een overzicht wordt geboden van de incidenten waarover op www.iraqinews.com werd bericht in de periode van 4 februari 2018 tot 4 maart 2018.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers' asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. De bestreden beslissingen vermelden *in fine* uitdrukkelijk de door verzoekers geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als hun juridische grondslagen. In de bestreden beslissing die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen, wordt verwezen naar de beslissing in hoofde van haar echtgenoot, aangezien zij zich op dezelfde asielmotieven baseert. In de beslissingen wordt gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van eerste verzoeker dat hij op de universiteit geprotesteerd zou hebben tegen de rekrutering aldaar door de sjiiitische milities. De commissaris-generaal wijst erop dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel meedeelde dat hij, toen hij van de universiteit kwam, aan een controlepost werd tegengehouden, maar geen melding had gemaakt van een incident op de universiteit zelf zou hebben plaatsgevonden, terwijl dit een kernelement van zijn asielrelaas betreft.

De commissaris-generaal merkt voorts op dat de context van het incident op de universiteit, zoals deze door eerste verzoeker werd geschetst, niet strookt met de beschikbare informatie over de situatie in Irak. Verzoeker situeerde het incident op 7 juni 2015, volgens hem de dag van de slag in al Karmah en de dag dat leden van IS aan de poorten van Bagdad stonden waardoor er een fatwa volgde van al Sistani om te gaan vechten tegen IS. Nochtans blijkt dat al Karmah reeds in 2014 in handen van IS was gevallen en in mei 2015 werd heroverd door de Iraakse overheid. Tevens blijkt dat de val van Mosul en de dreiging van IS bij de luchthaven van Bagdad en de fatwa van de groot-ayatollah dateerde van juni 2014, waardoor verzoekers bewering dat deze gebeurtenissen zouden hebben plaatsgevonden in juni 2015 de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ernstig ondermijnt.

Verder stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker bijzonder vage verklaringen aflegt over de slag bij al Karmah en dat het zeer onwaarschijnlijk is dat verzoeker de fatwa van al Sistani en de maatschappelijke gevolgen ervan verkeerd in de tijd zou situeren indien deze werkelijk de aanleiding zouden vormen voor zijn problemen.

De door verzoekers neergelegde foto's van de militieleden op de universiteit vormen geen bewijs voor de persoonlijke vervolging van verzoeker door de sjiiitische milities.

De commissaris-generaal meent voorts dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van eerste verzoeker betreffende het schietincident aan de controlepost aangezien verzoeker hierover en aantal weinig coherente verklaringen aflegt. De door eerste verzoeker neergelegde politieverklaring is

volgens de commissaris-generaal niet bij machte om het ongeloofwaardig karakter van zijn relaas om te keren omdat uit de landeninformatie blijkt dat Iraakse documenten eenvoudig tegen betaling kunnen worden verkregen.

Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers persoonlijke problemen met de sjiiitische milities kan evenmin geloof worden gehecht aan de verklaring van verzoeker dat zijn ouders om die reden naar Turkije zouden zijn gevlucht.

De problemen die verzoekers familie zou hebben gekend omwille van de soennitische naam van zijn zus, volstaan niet om aannemelijk te maken dat verzoeker persoonlijk zou worden geviséerd.

De overige documenten die verzoeker had neergelegd, hebben volgens de commissaris-generaal betrekking op de persoonsgegevens van verzoeker die niet ter discussie staan.

Betreffende de aangehaalde psychologische problemen wordt in de beslissing gesteld dat het om een loutere bewering gaat waarbij niet wordt aangetoond dat verzoeker niet bij machte zou zijn om coherente verklaringen af te leggen.

Aangaande de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, overweegt de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie dat er actueel in Bagdad een complexe situatie heerst, maar dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar aan een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5.2. De door verzoekers aangevoerde middelen zijn niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 26 van het KB CGVS aangezien zij verzuimen om uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissingen zouden worden geschonden.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. X). Waar verzoekers zich in hun middel beroepen op het 'voorzichtigheidsbeginsel' lijken zij in wezen eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

2.5.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. X).

2.5.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. X). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. X; RvS 21 juni 2004, nr. X).

2.5.6. In hun eerste middel herhalen verzoekers kort de geschetste asielmotieven. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. X; RvS 4 januari 2006, nr. X). Het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijven.

2.5.7. Verzoekers beklagen zich over het feit dat eerste verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts zeer weinig tijd kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten.

2.5.8. Uit de gegevens van het administratief dossier kan niet worden opgemaakt over hoeveel tijd eerste verzoeker kon beschikken om op de gestelde vragen te antwoorden. De vragenlijst verradt wel dat eerste verzoeker in de mogelijkheid werd gesteld een kort overzicht van de feiten te geven, waarbij hij aanvankelijk zijn soennitische achtergrond belichtte en zowel verklaringen aflegde over een incident aan een controlepost als over een confrontatie met militieleden op 7 juni 2015 toen hij onderweg was van de universiteit naar Hay Al Amiel, waarbij hij blijkbaar toch redelijk wat details kon verstrekken (AD, stuk 19, Vragenlijst, 10 september 2015 vraag 5). Er werd op het einde uitdrukkelijk aan verzoeker gevraagd “*Heeft u nog iets toe te voegen ?*”, waarop hij ontkennend antwoordde (*Ibid.*, vraag 7). Uit het verslag blijkt dat de verklaringen aan eerste verzoeker werden voorgelezen in het Arabisch en dat hij zijn verklaringen met zijn handtekening heeft bevestigd. Bij de aanvang van het eerste interview op het Commissariaat-generaal werd gepeild naar het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij verzoeker stelde dat hij maar 3 à 4 minuutjes mocht spreken, doch te kennen gaf dat hij ‘alle belangrijke redenen voor zijn vertrek’ had kunnen aanbrengen. Verzoeker bracht een kleine correctie aan, maar had blijkbaar verder geen fouten opgemerkt (AD, stuk 9, gehoorverslag CGVS I, 27 juni 2016, p. 2) en gaf niet aan dat hij de oorzaak van zijn problemen onvermeld had gelaten. Dat hij door tijdsgebrek niet zou hebben kunnen meedelen dat de opgegeven vervolgingsfeiten eigenlijk werden voorafgegaan door een incident op de universiteit waarbij verzoeker uit de faculteit werd gezet omdat hij weigerde deel te nemen aan de mobilisatie na de oproep van al Sistani, kan bezwaarlijk overtuigen. Tijdens het interview op het Commissariaat-generaal zette eerste verzoeker immers uiteen hoe zijn vluchtrelaas inherent verbonden is met het sektarisch conflict (AD, stuk 9, gehoorverslag CGVS I, 27 juni 2016, pp. 10-11). In zijn verzoekschrift bevestigt verzoeker dat zijn vrees voor de sjitische militie het gevolg is van zijn protest tegen de rekrutering op de universiteit. Het komt in elk geval weinig geloofwaardig over dat verzoeker de onderliggende reden voor het incident dat zich een tweetal weken voor zijn vertrek uit Irak heeft voorgedaan, niet van bij aanvang heeft vermeld. Deze pertinente vaststelling ondergraaft uiteraard in belangrijke mate de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanspraak.

2.5.9. Verzoekers betogen onder andere dat eerste verzoeker, omwille van wat hij heeft meegemaakt, zich niet precies de data zou kunnen herinneren.

2.5.10. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal eerste verzoeker niet zozeer ten kwade duidt dat hij zich geen precieze data kan herinneren, maar dat de ‘historische’ context die door verzoeker werd geschetst, niet strookt met de objectieve informatie.

Zo gaf eerste verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken spontaan aan, zonder dat hiernaar werd gevraagd, dat de confrontatie met de militieleden plaatsvond op 7 juni 2015 (AD, stuk 19, Vragenlijst, 10 september 2015 vraag 5). Verzoeker herhaalde dit later en bevestigde dat 7 juni 2015 de datum was waarop de fatwa van al Sistani werd uitgesproken (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 13 februari 2017, pp. 3, 5). Deze fatwa van al Sistani wordt ook in het verzoekschrift beschreven en zou aanleiding gegeven hebben tot de door verzoeker omschreven massale mobilisatie van studenten binnen zijn faculteit. Uit de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat deze fatwa reeds op 12 juni 2014 werd uitgevaardigd (AD, stuk 18, Landeninformatie, COI Focus, Irak – Rekrutering door *Popular Mobilization Units/al Hashd-al-Shaabi*, 12 juli 2016, p. p.3). Het is weinig waarschijnlijk dat verzoeker, wiens relaas in wezen gebaseerd is op de problemen tussen de sektarische strekkingen, zich meermaals zou vergissen betreffende de correcte chronologische situering van de fatwa van al Sistani ten opzichte van de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten. Indien eerste verzoeker zich deze data werkelijk niet meer zou herinneren, had hij dit ook gewoon bij het gehoor kunnen meedelen. Verzoeker kan ook niet dienstig voorhouden dat hij zich niet precies data zou kunnen herinneren. Uit het eerste interview op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat verzoeker zeer precies kan aangeven dat hij zijn huidige echtgenote voor het eerst ontmoette in 2012, dat zijn familie haar voor het eerst ten huwelijk vroeg op 28 november 2012, dat de officiële verloving dateerde van 14 juli 2013, dat de huwelijksakte werd opgemaakt 17 juni 2015 en het huwelijksfeest in België plaatsvond op 14 oktober 2015 (AD, stuk 9, gehoorverslag CGVS I, 27 juni 2016, p. 5-6).

2.5.11. Aangezien de context van de beweerde vervolgingsfeiten niet met de realiteit overeenstemt, kan evenmin geloof worden gehecht aan de incidenten die hiervan volgens eerste verzoeker het rechtstreekse gevolg waren. In de bestreden beslissingen wordt trouwens gewezen op een aantal incoherenties in de beschrijving van de specifieke omstandigheden waarin de confrontatie met de sjitische militieleden

plaatsvond (bestreden beslissing, p. 3), die door verzoekers niet worden weerlegd en die de ongelooftwaardigheid van de beschreven vervolgingsfeiten verder ondermijnen.

2.5.12. Tijdens het tweede interview verklaarde eerste verzoeker dat zijn ouders op 7 februari 2017 naar Turkije zouden zijn vertrokken omwille van zijn problemen (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 13 februari 2017, p. 2). Verzoekers wijzen hierop in hun verzoekschrift, doch uit het enkele gegeven dat de ouders van eerste verzoeker ondertussen naar Turkije zouden zijn vertrokken, kan niet automatisch worden afgeleid dat zijn asielrelaas met de waarheid zou overeenstemmen of dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.5.13. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij omwille van zijn profiel als soenniet in aanmerking zou komen voor internationale bescherming, kan hij niet worden gevolgd. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat soennieten inderdaad een verhoogd risico lopen op gerichte vormen van geweld, zoals verzoeker ook in zijn verzoekschrift beschrijft en dat vooral ontheemde soennieten die afkomstig zijn uit Anbar gevisieerd worden (Aanvullende nota, COI Focus *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"*, 25 september 2017, p. 30-31). Nochtans kan uit de recente landeninformatie niet worden opgemaakt dat er sprake zou zijn van groepsvervolg van soennieten in Bagdad of dat het loutere gegeven soenniet te zijn, zou volstaan om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Eerste verzoeker blijkt geboren en getogen te zijn in Bagdad en kan dus niet als een ontheemde soenniet uit Anbar worden beschouwd (AD, stuk 19, Verklaring DVZ, persoonsgegevens). Tevens gaf eerste verzoeker zelf te kennen dat hij niet praktiseert (AD, stuk 9, gehoorverslag CGVS I, p. 3), een neutrale naam draagt (AD, stuk 9, gehoorverslag CGVS I, p. 12) en deel uitmaakt van een gemengd soennitisch-sjiitische stam (*Ibid.*, p. 2). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt ook dat het onder studenten moeilijk is om de religieuze strekking te achterhalen (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 13 februari 2017, p. 5). Bijgevolg hebben verzoekers hun nood aan bescherming op basis van de religieuze strekking van eerste verzoeker niet aannemelijk gemaakt. In dit verband stipt de Raad aan dat verzoekers *in fine* van hun middel aanhalen dat de sjiitische milities in volle onafhankelijkheid en straffeloosheid handelen en geïnfilteerd zijn in de regering. Deze algemene uiteenzetting, waarbij verzoekers een internetartikel van www.middleeasteye.net citeren, is niet van aard om de ongelooftwaardigheid van verzoekers asielrelaas om te buigen of om te concluderen dat eerste verzoeker wel degelijk onder de negatieve aandacht van de sjiitische milities zou komen.

2.5.14. Aangezien verzoekers hun asielrelaas niet aannemelijk hebben kunnen maken, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door hen aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag en kunnen zij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.15. De kritiek van verzoekers in hun tweede middel is gericht tegen de beoordeling van de commissaris-generaal van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad in het licht van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.16. Vooreerst merkt de Raad op dat in de actuele landeninformatie, die middels de aanvullende nota van de verwerende partij werd overgemaakt, nergens wordt ontkend dat er in Bagdad door IS nog steeds aanslagen worden gepleegd, die burgerslachtoffers eisen. Er kan echter worden getwijfeld aan de actualiteit van de cijfers die verzoekers in hun tweede middel weergeven, aangezien blijkt uit de meest actuele informatie blijkt dat het aantal door IS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016 (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* 25 september 2017, p. 11-12).

De cijfergegevens betreffende het aantal burgerslachtoffers in Bagdad in januari en februari 2018 en het overzicht van de incidenten waarover op www.iraginews.com werd bericht in de periode van 4 februari 2018 tot 4 maart 2018, die verzoekers in hun aanvullende nota meegeven (Aanvullende nota verzoekers), stemmen overeen met de informatie uit de aanvullende nota van de verwerende partij. Uit de cijfers blijkt dat er inderdaad in Bagdad nog steeds heel wat burgerslachtoffers te betreuren zijn, maar dat de maandelijkse cijfers van vele honderden doden en gewonden gezakt is tot enkele tientallen en het aantal geweldsincidenten is gezakt van acht tot twaalf per dag tot minder dan drie per dag (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* 25 september 2017, p. 19-29). Verzoekers geven in hun aanvullende nota geen bijkomende uitleg bij deze cijfers. De Raad bekijkt deze cijfers in het licht van de landeninformatie die door de verwerende partij werd aangereikt en stelt vast dat

hierdoor geen afbreuk wordt gedaan aan de conclusies met betrekking tot het willekeurig geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.17. Vervolgens spitsen verzoekers zich in hun middel toe op een aantal specifieke problemen inzake toegang tot voeding, zuiver water en gezondheidszorg en het aantal hulpbehoevenden om te betwisten dat er actueel daadwerkelijk een maatschappelijk leven in Bagdad bestaat en dat dit werkelijk een functionerende hoofdstad is.

2.5.18. De Raad stelt op basis van de meest recente beschikbare landeninformatie vast dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad gecontroleerd worden door de Iraakse regering. De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld. De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgaansverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera. Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn. Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad. Sinds 2015 zijn er volgens Fedasil een toenemend aantal Irakezen vanuit België teruggekeerd naar Bagdad (AD, stuk 18, Landeninformatie, Irak, vrijwillige terugkeer, 24 juni 2016).

2.5.19. Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico

zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.20. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3, §§2, 4 en 5, 48/4, 48/5, §§2 en 3, 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekers tonen niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN